

Un fil invisible d’amor

En una casa plena de rialles vivien dos germans molt especials:
en Jaume, que tenia cinc anys, i en Salvador, que en tenia tres.

En Jaume era el germà gran. Sabia fer moltes coses: vestir-se sol, explicar històries i córrer molt ràpidament. En Salvador era més petit, li agradava observar-ho tot i seguir el seu germà a tot arreu.

—Jaume! —cridava sovint en Salvador—. Espera’m!

De vegades, en Jaume volia jugar sol.
—Ara no, Salvador… —deia una mica cansat.

I en Salvador es quedava quiet, amb els ulls una mica tristos.

Un dia, mentre jugaven al parc, en Salvador va caure i es va fer mal al genoll. Va començar a plorar fort. Abans que ningú arribés, en Jaume ja era al seu costat.

—No ploris, petit —li va dir—. Jo soc aquí.

El va ajudar a aixecar-se i li va fer una abraçada molt forta. En aquell moment, en Jaume va sentir una cosa nova dins del pit: una estima gran, molt gran.

Aquella nit, en Jaume va tenir un somni. Va somiar que ell i en Salvador estaven units per un fil brillant que sortia del seu cor i arribava fins al del seu germà. El fil no es podia veure, però sempre hi era.

Una veu dolça li va dir:
—Aquest fil és l'amor entre germans. No es trenca mai, encara que discutiu o estigueu enfadats.

L'endemà, en Jaume va decidir cuidar més el seu germà. Li va ensenyar a construir torres, li va donar la mà per travessar el carrer i li va explicar contes abans de dormir.

I en Salvador, amb un gran somriure, va dir:
—T'estimo, Jaume.

En Jaume el va abraçar i va respondre:
—Jo t'estimaré sempre, passi el que passi.

Perquè els germans són això: Companys de vida, abraçades que curen i un amor incondicional que dura per sempre.